

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΓΑΜΩΝ

‘Η κυρία ντε Στάελ, ή μάλλον ή δευτερεύουσα Νέμερ, όταν ήταν ακόμα μόλις έτών, έτα με την παραδοξότατη... πρόταση γάμου άπ’ όσες άναφέρει ή ιστορία.

‘Η μικρούλα Νέμερ άγαπούσε ό τροβωρικά τών πατέρα της. ‘Ο γέρον Νέμερ ήε ν τρομερά άκαινητικός, και ό μόνος άνθρωπος με τον όποιον μπορούσε νά κάνει παρθέα με τον όποιον συμπαρομοήσαν ό Ιστορικός Γιβζών - ό άσηματός άνθρωπος της εποχής του, κατά την μαρτυρία τών συγγόνων του. Για νάναγκάσει, λοιπόν, τόν Γιβζώνα νά άγκατασταή μονίμως κοντά στον Νέμερ και νά του κρατή διαρκώς συντροφιά, ή μέλλουσα κυρία ντε Στάελ δέν έδίστασε... νά τόν ζητήσει σέ γάμο !...

Τήν παλαιότερη έποχή, άικρατούσε στην Γαλλία ή συνήθεια, κατά την τέλεση ενός γάμου ν’ λαμβάνη τόν λόγο ό Ιερεικήρς και νά δίνη μερικά συμβουλιές: σε ός νουνούμενος, ύπενθυμιζοντάς τους διάφορα άνέκδοτα ρητά του εθαγγελίου.

‘Ο Ιστορικός Σαρφ’ άναφέρει σχετικάς δια, μετά την τελετή του γάμου του γέροντος ν’ ‘Ωμπανιέ, ό οποίος σέ ήλικία έβδομήνησ των παντρεύθηκε μιά νύξ δεκαεπτά μόλις έτών. ό Ιερεικήρς άρσε τόν λόγο του με τό εξής ρητό :

— ‘Αφες αυτοίς, Κίρις, ου γάρ σιδασιν τι πιούσι !...

Στην άρχαία Σπάρτη ύπρχε ή έξης συνήθεια : Κατά μιά ώριμμένη μέρα του χρόνου, ή Σπαρτιάτισσες ώδηγούσαν μέρους στον ποταμό τής ‘Αφροδίτης έλους τους... άγάμους και έβει, κάποιον του πλήθους των παντρεμένων, άρχιων νά τους κατατόνουν άλλάττα ! Πολλοί Σπαρτιάτες, για ν’ ηλυτώνουν άσο την διατόμησιν αυτήν, άφρονίζαν νά παντρευθούν έγκαίρως. Φανταζόμεθα ότι τό ρεζίλημα αυτό των άγάμων ήταν πολύ πιο άποκαταμιακ’ από τόν φόρο που σπέττεται νά τους έμβόλη ό κ. Κοζιολή .

ΔΙΚΟΜΑΝΙΑ !...

Στις βορειότερες άποκείες της Κίνας ό άνθρωποι έχουν τέτοια μανία με τό δικαστήριο, όπως όταν δέν έχουν άφορμές νά καταγγείλουν κάποιον για νά λάβουν την εδραίωση νά πάνε στο δικαστήριο ως μηνυτάς, πληρώνουν ένα νμιστό τους νά τους καταγγείλν για νά παραστον έπί έτους ό... κατηγορούμενος.

Στή μαία του, αυτή πολλοί θυσιάζουν δολέπλητες περιουσίες. Μά κι’ όταν γίνοντο πάμπανοι, δέν ηουαζόνον ούτε τότε. Με ό απονομή τους τούτο προσπαθούν νά προκαλέσουν κανένα συμπρωτή τους για νά τους καταγγείλν στο δικαστήριο !

Κάποιος και φέταξα :

— Καρόλε, σταμάτησε και κάνε μεταβολή Σανατόρισε πίσω... Αλλάξουμε γνώμη, δά θα φύγομε. ‘Ελα, γέρονς γρήγορα για νά πάσομε στο σπίτι προτού άνιληφθή κανένας τήν άπουσία μας.

— ‘Ο . . . Καρόλος ύπήκουσε άμύλητος πάντοτε, άνώ έσεινή με μύσους κατάπληκτη, με κάτι μάτια τόσα ! Με μιά χειρονομία της έμβαλα σιωπή. Σ’ όλον τόν δρόμο μείνανε σιωπηλοί και οι τρεις. ‘Επί τέλους φθάσαμε. Εύχαμα σσθαί. ‘Η άναγωγή ματαιώθηκε ν’ έγω την έσομένη ήμερα τόν Καρόλο και τ’ αυτοκινήτ’ό μου ν’ άφηνω άπ’ την Άνω Σαβοΐα. Ταρά πρέπει νά φύγω γά νά τήν ξεχάσω, νά θάσω διά παντός την άνάπη μου έσεινή.

— Μά καλά, παρετήρησα έγω, ό σέξυγός της την συγχώρησε τωτόν :

— ‘Εδώ είναι τό περίεργο που δά σου μάνη κατάπληξη. ‘Ο σύζυγός της δέν έμαθε τίποτε.

— Πώς ;
— Μάλιστα. ‘Οταν τό αυτοκίνητο έφθασε έξω από τό σπίτι και κατέβηκε ή γυναίκα Χ... τότε ό... οδηγός του αυτοκινήτου... έβλεπε τά γυαλιά του και την γενναία του και τότε είδα... πως ήτανε ό ίδιος ό Καρόλος.

— ‘Οχι, δά.
— ‘Οπως σου τό λέω.
— Μά γιατί τ’όκανε ;
— Γιατί ; Γιατί την άγαπούσε κι’ αυτός !
— Τήν άγαπούσε ;
— Ναι, την άγαπούσε τρελλά, παράφορα. Και τό γεγονός αυτό άπορβώς μ’ άναγκάζει νά φύγω. Νά φύγω μακριά .

Maurice Renard

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΥ

(Του Λερμοντώ)

Σ’ εός μίτης τή ζάλη βαρειά πληγωμένο
Μ’ άφήκανε μόνο στη ρευστία,
Με μάτια κλειστά, μέσ’ στο άνα πνιγίμ’νο
Με κρότ’ όχειλι και δίχως λαλία.

Και γέωμ κανείς, μά κανείς δέν περνούσε,
‘Ο ύπνος μου είχε θανάτου γαλήνη.
Κι’ όνειρου γλυκού μου έστάλατε έρδός’
‘Ο θεός στής καρδιάς τ’ άναμένο κομιν.

Και είδα στο σπίτι μου μέσα με γέλοια,
Σέ λάμψν κερών και χορούς και τραγούδια,
Γλυκά νά σκορπίζον του γάμου τραγούλια
Γλυκά ν’ άντιχούν τών όργάνων τά τέλια.

Χορούς και γλυκαία, γλυκού γάμου λαχτάρα,
Θραύη, μουσικής φτερωμένες στροφές,
Κ’ ορμηνίες γυναιών ηηολέων στροφές,
Στο σπίτι μου είδα μ’ άγάπης λαχτάρα.

Σά ξένος σε μιά γωνιά καθισμένος,
Μεθούσα κι’ έγώ μες στην τόση χαρά.
Κανείς δέ με είδα, κανείς καλομένος,
‘Αν κι’ είδα μπροστά μου καθείς νά περνά.

Μπροστά μου περνούσαν ζευγάρια άκόμα,
Και μέσα στη ζάλη χορού φτερωμένου
Παληιά έρωμένης δέν άκουσα στόμα
Νά πη τ’ όνομά μου, του έξηνευμένου.

Μά σ’ άλλη γωνιά μιά γρηά καθισμένη,
Μεθούσα και έγώ μες στην τόση χαρά,
Και έσκυφε κατά κρηά σαρκωμένη,
Και είδα τά χείλη της γλυκά νά σαλεύουν.

Στή μέθη του γάμου, στην τόση λαχτάρα,
‘Η μαννα μου μόνη άπόμνε έξην,
Γιατ’ είχε του γυού της αυτή την τρομάρα
Που για την Πατρίδα στη μάχη πεθάνει.

Ποτέ μου γλυκά δέν κοιμήθηκα τόσο.
‘Ο ύπνος μου είχε θανάτου γαλήνη...
‘Εξόλησθα κάλι και είδα σά δρόσο
Τό χόμα τό ματσο μου άμα νά πίνη !..

Μεταφ. Π. Νιρβάνα

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Του Έρρ. Χάινς)

(‘Η κεφαλή λέει :)

‘Αν ήσαν της άγάπης μου σκαμνί
Τά πόδια της σ’ έμένα ν’ άκουμπούνε
‘Όσα βαρεία σκληρά κι’ άν με πατούνε
Δέν θα βγαζα παραπόνου φωνή...

(‘Η καρδιά λέει :)

‘Αν ήμουν τό χρυσό μεξιλάρια της
Που ή κόρη τις βελονες της μαρφάνα,
Θι’ ήταν ευχάριστ’ό μου μόνη
Νά με κεντά τό κάσιπρο χροίμα της...

(Το τραγούδι λέει :)

‘Αν ήμουν τό χαρτόν που χαρίζαι
‘Η κόρη και τυίγει τά μαλλια της,
Ευφρα θανά ψυθούριζε σ’ αυτιά της
Ζωή και μισούδα πειά μου χαρίζε !..

Μεταφρ. ‘Αντ. Μάτεσι